

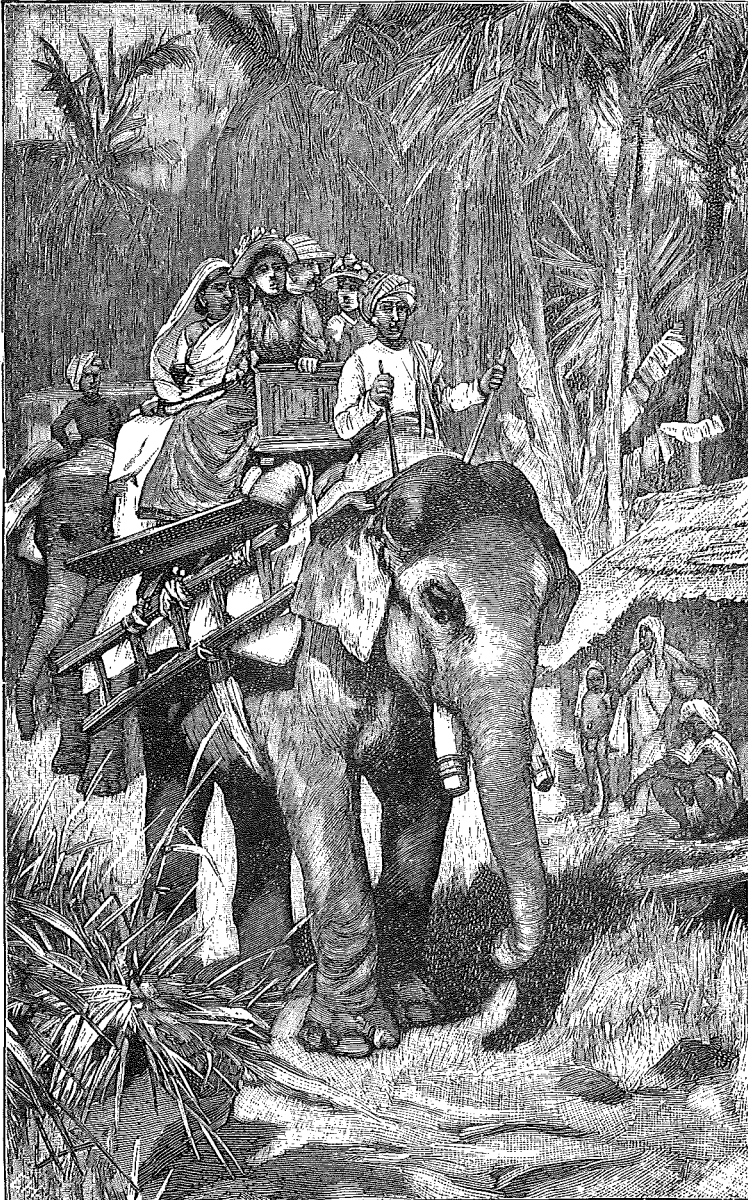
Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 40.

1ste oktober 1893.

19de aarg.

Paa elefantryggen.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, bestalt i forskud. I pakker til en adresse paa over 5 eksptr. leveres det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents. Et Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Hvem var tyven?

(En fortælling af Christoph Schmid.)

1. Gamle Jakob og hans datter Marie.

 den tykke landsby Gikburg levede for over halvandet hundrede aar siden en forstandig og hæderlig mand ved navn Jakob Rode. Engang i tiden var han som en fattig ung gut kommen til Gikburg for i grevens slotshave at lære gartneri og havde bundet sit herfskabs yndest paa grund af sine gode evner, sit varme hjertelag, sit vakre ydre og den dygtighed, hvormed han udførte alt arbejde, som blev betroet ham. Han fik de forskjelligste ting at udføre paa slottet, og da greven, der dengang var en ung herre, drog ud paa reiser, maatte Jakob ledsage ham.

Paa disse reiser erhvervede Jakob sig mange kundskaber, et dannet sprog, lærte, hvorledes man skulde opføre sig blandt dannede mennesker, og — hvad der var langt vigtigere — han vendte hjem med det samme ufordærvede hjerte, som han havde havt, før han drog ud i den vide verden. Greven besluttede at belønne ham for hans tro tjeneste og staffede ham en indbringende stilling. Jakob kunde være bleven hushovmester i grevens palads i hovedstaden; men den brave mand længtes tilbage til det mere stille landliv, og da netop forpagtningen af en greven tilhørende mindre eiendom i Gikburg blev ledig, bad Jakob om, at den maatte overdrages til ham. Den ædle greve overlod

ham uden nogensomhelst afgift gaarden for livstid og tilstod ham desforuden alt det korn og den ved, som han i fremtiden maatte komme til at behøve til sin husholdning.

En tid efter giftede Jakob sig i Gikburg. Han ernærede sig væsentlig som gartner; der hørte nemlig ingen større jordvei til gaarden, men derimod foruden et hyggeligt lidet hus en stor, deilig have, hvoraf omtrent halvparten var beplantet med frugttræer og den anden halvdel bestemt til grønsager.

Efterat Jakob havde levet en række aar sammen med sin hustru i det lykkeligste ægteskab, blev hun bortrevet af døden. Hans smerte var uudsigelig. Den brave mand, som forøvrigt allerede ikke var saa ung længere, begyndte synlig at ældes, og hans haar graaede i meget kort tid. Hans eneste jordiske glæde var nu en datter, som han alene havde tilbage af flere børn, og som ved moderens død blot var fem aar gammel. Hun hedte ligesom sin mor Marie og lignede hende i høieste grad. Allerede som barn var hun mere end almindelig skjøn, men efter som hun voksede op, gav hendes fromhed, uskyldighed, beskedenhed og elskværdighed, hendes skjønhed en sjelden ynde. Før hun endnu var femten aar gammel, besørge hun husholdningen næsten ligesaa godt som nogen voksen. I den lyse dagligstue var ikke det mindste støv at se; i kjøkkenet skinnede alt blittpiet, som om det skulde være nyt, og hele huset var et mønster paa orden og renslighed. Desuden hjalp hun utrættelig sin far med arbeidet i haven, og de timer, som hun anvendte dertil, hørte til de lykkeligste i hendes liv; thi den forstandige far forstod ved belærende samtaler at gjøre arbeidet til en fornøielse for hende.

Den unge pige, der saaledes voksede op mellem blomster og urter, fik allerede fra barndommen af kjærlighed til de skjønne blomster, som hun aldrig blev træt af at stille med. De forbigaaende maatte ogsaa

stadig stanse udenfor den vakre have for at beundre den, og omegnens børn ligede daglig ind igjennem havegjerdet og fik gjerne en eller anden blomst af den venlige pige. Under den saa vise og kjærlige faders øine voksede Marie op blomstrende som en rose, ustkylidig som en lilje og besfeden som en viol.

2. Marie paa grevens slot.

En deilig morgen i begyndelsen af mai maaned var Marie ude i den nærliggende skov for at samle liljekviske og hasselgrene, som faderen benyttede til at flette smukke smaaturve af, naar han ikke arbejdede i haven. Hun fandt da ogsaa de første liljekonvaler og samlede en buket, som hun vilde give sin far, og en buket til sig selv. Paa hjemveien mødte hun grevinden og hendes datter Amalie, som i almindelighed plejede at bo i hovedstaden, men nu for nogle dage siden var kommen til slottet i Striburg. Da Marie saa de to hvidklædte damer med de grønne parasoller, traadte hun noget tilside for at gjøre plads for dem og blev ærbødig staaende ved siden af stien.

„Nei, har du allerede fundet liljekonvaler!“ udbroød den unge frøken, som syntes, at de var de vakreste blomster paa hele jorden. Marie bød straks hver af damerne en buket. De tog med glæde mod dem, og moderen aabnede en pung af purpurrød silke og vilde betale Marie. Men pigen sagde: „Nei, jeg vil ingen betaling have! I maa tillade en ringe pige at have den glæde at vise sit naadige herfskab, som har været saa god mod hende, en liden tjeneste uden at faa godtgjørelse derfor.“

Grevinden smilede venlig og sagde, at Marie ofte maatte finde liljekonvaler til Amalie. Marie gjorde det hver morgen og kom derved hver dag, saalænge der var konvaler at finde, op paa slottet. Og Amalie blev for hver dag mere og mere glad i hende paa grund af hendes klare forstand,

hendes glade, fornøiede sind og besfede naturlige væsen, og den unge pige maatte ofte komme op til Amalie ogsaa, efterat liljekonvalerne forlængst var holdt op at blomstre. Jo den unge frøken kom gjentagne gange med anhydninger om, at hun skulde ønske altid at have Marie hos sig, og at hun vilde sætte pris paa, om hun vilde tage tjeneste hos hende.

Amalies fødselsdag nærmede sig, og Marie havde besluttet sig til at bringe hende en liden landlig gave. En blomsterbuket havde hun saa ofte foræret hende, og hun vilde derfor denne gang finde paa noget andet. Hendes far havde sidste vinter arbejdet nogle sjelden smukke arbejdskurve for damer. Den smukkeste af dem alle havde han givet Marie. Han havde faaet tegning til den fra byen, og arbejdet var lyktes i ganske særlig grad. Marie besluttede at fylde den kurv med blomster og give den til Amalie paa hendes fødselsdag. Faderen gav gjerne sin tilladelse dertil og forsynede kurven med Amalies navnetræk og familiebaaben, som han indflettede paa en meget findrig maade.

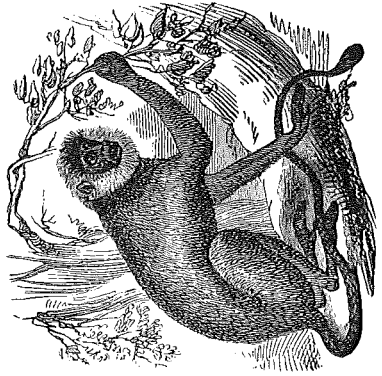
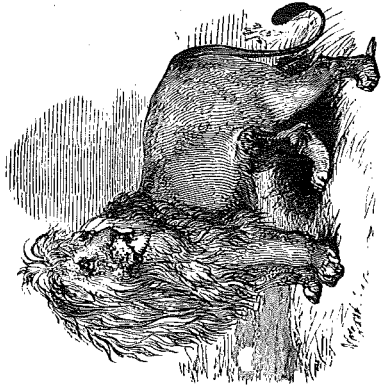
Da saa frøkenens fødselsdag kom, pluktede Marie de vakreste roser, de nydeligste ledbøier, gylldenlaker, nelliker, som hun kunde finde, og ordnede blomsterne saaledes i kurven, at de forskjellige farver bedst kom til sin ret. Kurvens sider omgav hun med et tyndt lag af mose med istukne rosenkopper, og Amalies navn omgav hun med en liden krans af forglemmigei. De friske rosenkopper, den bløde grønne mose og de blaa forglemmigeier tog sig ualmindelig godt ud paa det fine hvide sletverk, hvoraf kurven var gjort.

Marie gif derpaa op til slottet og rakte frøken Amalie kurven under de hjerteligste lykønskninger.

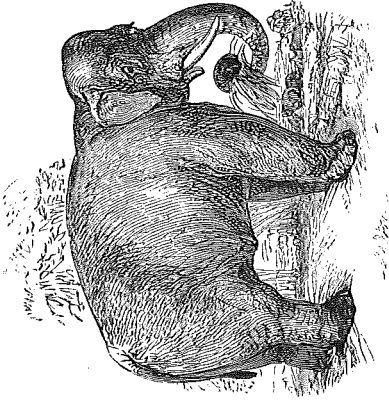
Amalie blev overordentlig glad over den smukke fødselsdagsgave og kunde ikke finde ord nok til at udtale sin beundring saavel over de smukke blomster som den nydelige kurv.

Bildgæs.

Øra dyrelivet.

„Du har jo plyndret hele haven hjemme hos eder for at glæde mig idag“, sagde hun. „Og saa flink, som din far er til at arbejde! Noget mere smukt og smagfuldt har jeg aldrig seet. Kom nu og vær med mig ind til mor!“

Dermed tog hun venlig Marie i haanden og førte hende med sig ovenpaa til grevinden.

„Nei, se mama!“ raabte hun næsten, før hun var kommen ind ad døren. „Tænk denne har jeg faaet af Marie! Har du nogengang seet en saa smuk kurv og saa smukke blomster.“

Ogsaa grevinden maatte beundre blomsterkurven. „Ja den er virkelig nydelig!“ sagde hun. „Jeg skulde næsten ønske, at en kunstner kunde male den for mig. Et smukkere blomsterstykke end denne kurv med blomster, hvorpaa endnu morgenduggen hviler, kunde ikke den største maler gengive! Marie har al ære af sin gode smag — ja heller ikke mindre af sit gode hjertelag.“

„Vent her et øieblik, kære barn! sagde hun til Marie og vinkede til Amalie, at hun skulde følge hende ind i sidebærelset.

„Vi maa ikke lade Marie gaa idag uden at forære hende noget“, sagde grevinden til sin datter. „Kan du ikke finde paa noget?“

Amalie tænkte efter.

„Jeg syntes, vi skulde give hende en smuk kjole. Hvad mener du, mama, om den med de nydelige røde og hvide blomster paa den mørkegrønne bund. Den er jo næsten som ny. Jeg er vokset fra den; men for Marie vil den være en ren stasdragt, hun vil selv kunne rette paa den, saa den passer til hende. Hvis du tillader det, saa tror jeg, at jeg vil give hende den.“

„Ja, gjør det“, svarede grevinden. „Det gaar ikke an at give hende andet end noget, som der er verdi i, og den grønne kjole med de nydelige blomster i passer udmærket for en saadan ung gartnerpige.“

„Nu maa I gaa“, sagde grevinden til sin datter og Marie, „og sørge for, at blom-

sterne ikke visner før middagen. Vi skal jo have mange gæster idag, og smukkere pyntelse paa bordet end Mariens kurv er umulig at opdrive. Jeg overlader til dig selv, Amalie, at takke den kjære Marie.“

Amalie skyndte sig med Marie ned paa sit værelse og bad sin kammerpige at hente kjolen. Jette — saa hed pigen — blev staaende og sagde:

„Stal frøenen have den kjole paa idag da?“

„Nei“, svarede Amalie, „jeg vil give den til Marie.“

„Den kjolen!“ udbrød Jette. „Bed mama om det?“

„Vare hent den, du! Og lad mig sørge for resten“, svarede Amalie alvorslig.

Jette vendte sig hurtig om for at skjule sin ærgrelse og gik afsted. Hendes ansigt glødede af vrede. Forbitret rev hun den unge frøens kjoler op af kisten.

(Fortsættes.)

Hvorledes bedstemor fik det store ar i sin haand.

Den lille femaarsgamle Anna havde mange gode egenstæber, men ogsaa en, der var i høieste grad sørgelig, det var nemlig ikke ganske frit for, at hun var temmelig ulydig.

En dag var hendes bedstemor ubentet kommen i besøg, og dette bevirkede en del opstuds i huset. Lille Anna blev bragt ind i barneværelset, da bedstemoderen havde noget vigtigt at tale med sin datter om. Modereren tænkte ikke stort over, at den lille kom til at være alene, da barnepigen holdt paa at gjøre istand værelset ovenpaa til bedstemoderen, og de ældre søfænde var paa skolen.

Der var saa mange dukker, saa meget legetøj inde i barneværelset, at Anna burde have haft mere end nok at more sig med, selv om hun var alene; men den lille frøken havde den gang ingen lyst paa noget af

det altsammen. Derimod var det noget andet, som hun vilde benytte anledning til, nu hun var alene. Hun vilde lave sæbestum. Hun vidste, at dette var noget, som hun ligesaa godt kunde lade være at bede sine forældre om lov til; de vilde alligevel ikke tillade det. Hun fik jo ikke engang lov til at vaske sig alene; barnepigen maatte endnu altid gjøre det; thi Anna var et svageligt barn, som man maatte være yderst forsigtig med, forat hun skulde undgaa forkjølelse.

Men nu var hun altsaa alene, og troede, at hun kunde være sikker for ikke at blive forstyrret. Dette var jo en prægtig anledning til at faa sit ønske opfyldt!

Bed siden af barneskammeret var forældrenes sovebærelse. Ved hjælp af en stammel fik hun aabnet døren og var snart henne ved vaskevandsbollen, som var halvt fyldt med vand; sæben laa lige ved siden.

Hvor morsomt det var! Det varede ikke længe, før bollen var fuld af skum, og Annas arme, hænder og klæder aldeles bedækkede dermed. Tilslut syntes hun dog, at det blev noget koldt, og at hun havde faaet nok af legen. Men hun maatte selvsølgelig slaa ud vandet med sæbestummet og ordne efter sig. Forsigtig vil hun løfte vaskevandsbollen ned. Men hun havde glemt to ting; det ene var, at de smaa arme ikke orkede stort, og for det andet, at hendes hænder var vaade, og at en vaskevandsbolle let glider ud af vaade hænder. Saa gik det ogsaa ganske rigtig. I næste øjeblik laa bollen der i mange stykker paa gulvet, og Anna blev saa forskrækket, at hun tumlede ned af stammelen, som hun havde staaet paa, og faldt med hænderne lige op i skytterne af den ituslaede bolle.

Først var hun aldeles stiv af skræk, men da hun opdagede, at hun blødte noksaa sterkt paa den ene haand, begyndt hun at storstrige.

Faderen, som allerede havde hørt støien

af den nedfaldne bolle, kom styrten ind og forstod straks hele sammenhængen.

Anna bad: „Vær ikke ond, snille papa. Jeg skal aldrig gjøre det mere — aldrig mere! O, mine hænder, mine hænder!“

Ogsaa moderen og bedstemoderen var nu kommen ind. Det var et temmelig dybt saar i haanden, den lille pige havde faaet, og forældrene havde vanskeligt for at faa stillet blødningen, hvorfor de sendte bud efter doktoren, og da han kom, sagde han, at han maatte sy igjen saaret. Dette kostede Anna store smerter. Medens doktoren gjorde det, sad hun paa moderens fang; hun lagde ikke merke til, hvorledes taare efter taare trillede ned af hendes mamas kinder; derimod saa hun faderen staa ved siden af doktoren med et saa barsk ansigt, at hun næsten ikke vovede at give en lyd fra sig.

Fuglen som trommeslager.

Den første juli 1690 stod den evangeliske konge Wilhelm den 3die af Oranien med sin hær overfor den katolske Jakob den 2den ved floden Boyne i Irland. Det gjaldt herredømmet over Irland og hele Storbritanien. Det var meget varmt, og ved den yderste vagtpost mægtede soldaterne ikke at holde øinene aabne. Ogsaa den lille trommeslager slumrede ind. Imidlertid nærmede fienden sig.

Da kom en liden fugl. Paa trommen laa nogle brødmuler efter guttens sidste maaltid. Fuglen løst ned og begyndte at halke dem op. „Trom, trom!“ sagde det, idet dens neb slog mod trommestindet. Guttent for op, og da han i det samme saa fienden rykke frem, greb han trommestikkerne og slog allarm af alle træster.

Wilhelm den 3die seirede, og den seir har haft stor betydning for England saavel som for evangeliets sag i det hele.

En nats forskrækkelser.

En af de større byer ved Rhinen i Tyskland levede en rig købmand i sit smukke velmøblerede hus. En morgen kom to landstrygere og bad om en almisse; men købmanden havde givet tjenestepigen befaling til aldrig at give slige folk noget, da han derved mente blot at bidrage til, at der blev endnu værre med tiggeri. De to landstrygere ærgrede sig imidlertid over at blive viste tomhændede bort og sagde i en truende tone, da de gik: „Vi skal nok komme igjen.“

Pigen, som just ikke var af nogen videre modig natur, sprang forskrækket til fruene og fortalte, hvad de to tiggere havde sagt, og fruene skyndte sig igjen til sin mand og fortalte det.

Købmanden blev grebet af den heftigste angst. Han ansaa det for sikkert, at landstrygerne vilde komme tilbage om aftenen og sætte ild paa hans hus eller røve og myrde ham. Han besluttede derfor straks at gaa til politiet og fik tilslut løfte om, at to betjente skulde komme og holde vagt i hans hus.

Noget mere rolig vendte han tilbage. Dagen igjennem havde han ikke megen tid til at tænke over sagen; men da han om aftenen sad alene paa sit værelse, begyndte han at føle sig mindre vel tilmode. De to betjente var endnu ikke komne; derimod havde han netop læst de samme aften udkomne aviser, hvori der stod omtalt et skrækkeligt rovmord, som var skildret i alle sine gyfelige enkeltheder.

Da hørte han med engang nogen komme styrrende hen igjennem gangen. I næste øjeblik blev døren revet op, og tjenestepigen stak hovedet ind og raabte: „Nu er de komne, nu er de komne!“ Og styrtede derpaa ud igjen.

Tjenestepigen mente med sine ord, at nu var politibetjentene komne; men i sin skræk troede købmanden, at det var røverne. Og uden at tænke over, hvad han gjorde sprang han i angst for sit liv op i vinduet og hoppede ud, hvilket uden fare lod sig gjøre, da det ikke var højt ned til gaden.

Men ikke langt derfra stod de to betjente, som skulde bevogte huset. Da de saa vinduet saa hurtig blev revet op og et menneske komme styrrende ud, mente de, som rimeligt kunde være, at det var en af indbrudstyvene og satte efter ham.

Snart var han fækket. Jo mere købmanden skreg og vilde løs, desto haardere rystede de ham, indtil han tilslut blev ganske stille og fandt sig i at føres afsted med dem.

Paa nærmeste politistation blev vistnok alt opklaret. Man havde meget vanskeligt for at holde sig for at le af den tapre købmand; men for denne selv blev det en mindre behagelig historie. Den udstaaede skræk og angst havde været saa voldsom, at han blev alvorlig syg og maatte holde sengen et par uger.

Oplosning paa billedgaaden i nr. 38.

Hunden vil gjerne slaaas med fatten.

Bogstavgaader.

I.

7 8 8 10 er et pigenaavn. 8 9 og 5 6 er to tal. 10 4 1 en træsort. 1 7 5 et husdyr. 4 1 3. bruges om vinteren. 1 7 2 6 er et kvindenavn. 9 4 har man om vinteren. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 er en norsk by.

II.

6 5 13 7 10 11 12 er en norsk by. 13 14 et tal. 6 7 8 en fugl. 6 7 7 13 et pigenaavn. 13 1 13 5 9 2 7 8 er en norsk by. 6 6 12 en fist. 1 2 12 6 en elv i Norge. 3 2 13 en fugl. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 et norsk dalsøre.

Anton Pedersen Bynten.